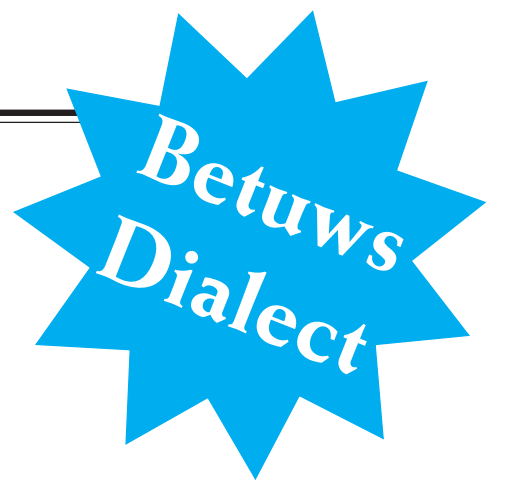
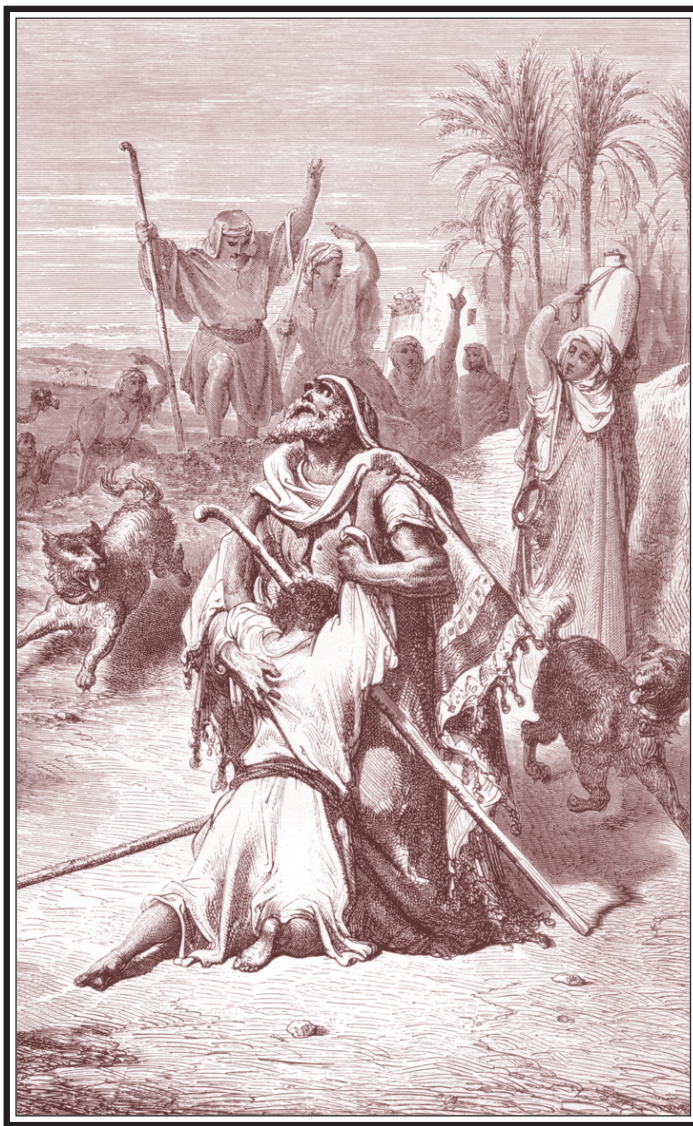

De verlore' zoon

Lucas 15

EEN IESENDE RIJKE KJAL HAD TWEE JONGENS. Die hielpe hum zijn bedoeninge te bestiere. De miens was mit de jongens achtergebleve. Zijn vrouw waar al een paor jaor dood, toe de jongste jong al dâ werke op 't laand goed begon te vervèle. 't Hong hum de kèèl uit. ¶ De jong gong naor zijn vaoder en vroeg aon hum of hij moeders besterf kon krijge. Hij wou er daormee tusseuit trekke en de breeje vjertien opgaon. Dâ vraoge um dâ geld dee zijn vaoder veul leed. Toch voldee hij aon 't verzuuk en gaf hum 't toekommen-de part. Toen de jong de cente in de zak had gong hij ermee vandeur. ¶ Hij trok naor de grote stad waor 't lève vuul aongenaomer waar. Daor was van alles te belève. Hij gong er zo'n bietje de losbol uithange. Hij dee mee aon alle feestjes en kreeg daordeur veul kammeraoi. Hij hield die duk vrij. Hij waar de grote man. De jong doch dâ 't nooit van z'n lève opkon. Mar al gauw had hij er een vrach deurgejast. Veural de veule vrouwtjes die hij had leere kennen wieste daor wel raad mee. ¶ Toen hij finaol op de fles zat en zo erm wier as de miere, kon hij de huur nie mir betaole. Hij wier er uitgebon-jourd. En wâ heel erg en gemein waar, dâ was dâ zijn vrinde uit de stad nie mir naor hum umkeke. Hij bestond vur hullie nie mir. Al ermer en ermer wordend wier hij er toe aongezet een keujeshuujer te worre. ¶ Daor in de berge ronddwaolend kreeg hij berouw veur wâ hij zijn vaoder en zijn bruur had aongedaon. Mar helaos, 't waar te laot. Een pôske laoter kwam er een iesende hongersnood. En um nie van de honger dood te gaon, at hij zelfs 't voeijer van de keujes op. Gelukkig veur hum waar dâ nog dioxinevrij. Hij doch toen veul aon z'n auwerlijk huis, waor hij wel hard had motte werke, mar toch

onbezurgd hâ geleefd. En de jong begon te schrauwe. ¶ Diep en diep in de ellende zittend en gebukt gaonde dur verdriet en berauw, besloot hij um naor huis terug te gaon. Hij zou daor zijn vaoder spijt gaon betuige. Mit naor huis loope kreeg hij blaojers op de voete as een knolderaap. Dâ dee iesend zeer. 't Waar veur hum een boetetoch. ¶ Over de achterdeur kijkend zag Vôtje hum al strompelend aankomme. De miens schoot vol. Hij had een veurgevuul gehad. Toen de jong vaoder zag knielde hij veur hum neer. 'Vaoder', zee hij, 'ik zij nie wjerdieg een zoon genuumd te meuge worre. Vergif mij alle zonde die ik heb misdreve'. Vôtje viet hum bij de lurve en beurde hum op. Hij viel hum um de hals en zee dâ alles vergeve en vergete waar. Hij schonk hum vergiffenis veur zijn vroegere grutsigheid en zijn dwaolinge. ¶ Toen viet hij hum bij de erm en nom hum mee den huis in. De jong die er iesend vies uitzag wier van kop tot kont in 't nije greij gestooke. Vaoder gong de keuke in en liet de dienstmaagde en keukemeide een feestmaol klaor-make. Er wier een kalf de kèèl afgesneeje en de kurke wiere van de fesse getrokke. Zo wier de terugkeer gevierd. ¶ De aandere jong die van 't laand naor huis waar gekomme wier een bietje vuil. Hij zee: 'Ik heb altijd trouw veur jou gewerkt, mar veur mij hedde gij nooit een feestmaol aon laote rukke. 'Zij blij mijn zoon', zee vaoder, 'want jouw bruur, die in onze ooge al de pijp uit waar, is in 't lève teruggekemme. Zoo wijt 't kan is ons gezin wir bij mekaore. ¶ Toen gong 't hele koor aon taofel. 't Ète wier opgediend en iedereen die in huis waar deilde in de feestvreugde. De in hullies ooge afgeschreve jong waar wir thuis. En same zongze: 'Ja, ja, hij was een verlore zoon...'

